

TJO VAD DET VAR LIVAT I HOLKEN ...

I den stora björken som står vid entrén till vårt sommarhus har vi en fågelholk. Den är ju inte precis lyxholken. Snarare ser den ut som en ”rivningskåk”. Holken har i alla fall suttit där så länge jag kan minnas. Nu kanske inte våra hyresgäster – den svartvita flugsnapparen – har samma värdering av bostaden som vi har eftersom de kommer tillbaka år efter år. Det kanske inte är samma par men enligt uppslagsboken är de säkert släkt med varandra. Flugsnapparen återvänder år efter år till samma boende (eller så nära som möjligt) .

Den här sommaren hade vi mycket arbete ute på gården och kunde följa fågelfamiljens vardagliga bestyr. Första tiden förstod vi att honan låg på äggen eftersom hanen snappade insekter och matade sin hona. Efter några dagar kunde vi höra de små pipen från de nykläckta ungarna - maaaaat maaaaat skrek dom.

Det var nu det började. Sittande på förstutrappan (vid våra fikapauser) kunde vi se de outröttliga föräldrarna hämta mat oavbrutet från morgon till kväll. Flugsnapparparet fullkomligen inrättade rena luftbron med mat till de små. När vi nu hade förmånen att sitta på första parkett (de ”kände” oss nu och var inte skygga) och kunde studera deras idoga arbete blev man imponerad. Bara deras inflygning till holken var en luftakrobatik modell häftig. Hur kan de med så hög fart få stopp på bara halvannan meter, trycka in insekten i näbben på de små för att direkt kasta sig ut på ny jakt? Oförtrutet hela dagen.

De närmaste dagarna fortsatte på samma sätt. En dag var helt plötsligt honan borta. Vi undrade givetvis vad som hänt. Hade någon rovfågel tagit henne, åkt med i vinddraget ute på 86: an eller på annat sätt tagit skada? En konsultation i uppslagsboken visade, att det hände att honorna hittade en annan hane och valde bort sina barns far... Nåväl hon var borta och den stackars hanen jobbade så ”att svetten lackade”. Ensamstående förälder med hela ansvaret. Någon dag senare var det en hona som närmade sig holken, men hon blev snabbt jagad på ”porten” av vår irriterade hane.

Nu hade ungarna blivit större och stack ut huvudet genom öppningen och tittade nyfiket på omvärlden. Efter ytterligare någon dag började den störste av dem luta sig så långt ut att han kunde pröva sina vingar. När maten kom och han öppnade näbben var det som om hela huvudet försvann. Vilket gap.

Vi undrade hur de skulle klara 3,5 meter ner i den torra marken. Nästa dag var de redo vilket syntes på hanen som hela tiden fanns i närheten. När vi just

hade vänt bort huvudena tog den störste av ungarna språnget ut i vuxenlivet. Han blev lite förvirrad och hoppade omkring lite på måfå innan vår husvägg var i vägen. Hanen var snabbt på plats och hjälpte den lille tillrätta. Senare på eftermiddagen förstod vi att den andra också kommit ut ur boet. Vad som förbryllade oss var, att på kvällen hörde vi dem pipa inne i boet igen. På morgonen var de borta. Nu visste vi att de skulle äta upp sig ordentligt, träna sina vingar för att under augusti anträda den långa resan till Västafrika för att övervintra fram till våren. Då skall det bära iväg hem igen. Kanske någon av dem kommer tillbaka till vår holk!

Detta skådespel som de svartvita flugsnapparna bjöd oss på finns ju dagligen runt omkring oss. Nu hade vi tid och lust att se hur fantastisk Moder Natur egentligen är.

*Kurt-Erik Dahlberg
Sillre/Möndal*